

Никола Бояджиев (Nov 9, 1920 – Oct 8, 2014)
Прощално слово, произнесено на погребението му
на 11 октомври 2014 г.

Миналата седмица, само два дни след приемането му в болница, татко ни каза, че мисли да покани гости - цялата фамилия и всички най-близки и приятели. Той би бил толкова щастлив да види сега цялата фамилия и много близки и приятели събрани за последно сбогом и преклонение пред неговия достойно изживян живот.

Татко е роден в село Смиланци, околия Радовиш, Македония на 9 ноември 1920 г. Той и майка ми се женят в 1946 г. В 1947 г., още войник, той бяга от Югославска Македония за Канада, минавайки през Гърция и Италия. Въпреки трудностите, той разказваше историята на своята имиграция с много весели спомени: кучето му в Гърция, вкусната пица в Неапол... През 1949 г. в Неапол той най-сетне се качва на кораба за Канада.

Пристигнал в Халифакс, той първо се установява в Стратфорд, Онтарио, където работи във ферма една година преди да се премести в Торонто. Татко ми работи много цял живот в най-различни професии. След като идва в Торонто, той участва в строежа на метрото, работи в гъбарник, във фабрика за лепила, беше шофьор на транспортни камиони и накрая работи в стъklarския завод Pilkington Glass до пенсионирането си. Там завърза чудесни приятелства и беше редовен гост на годишните пикници за бивши служители. В последните дни на живота си беше особено доволен, че го посетиха някои колеги от Pilkington.

Баща ни дойде в Торонто с първата следвоенна имиграционна вълна от Македония - края на 40-те и началото на 50-те години. Тази македонска общност се засели в района около Cabbagetown/ Regent Park и средище на техния културен и църковен живот стана македоно-българската църква Св. Георги на Regent Street. След преместването от Св. Георги в новооснованата енория на Света Троица, татко ни стана неин пръв учредител. Той беше предан на Св. Троица и неуморно работи дълги години като председател на Настоятелството. Той беше също така верен поддръжник на МПО, Macedonian Patriotic Organization през целия си живот.

След 12-годишна раздяла, майка ми най-после успя да се събере с татко през 1958 година. Раждаме се аз и брат ми - аз през 1959 г., а Питър през 1960. Те двамата с майка ми държаха много ние да знаем за нашия македоно-български произход и народност. Татко ни водеше в българското училище всяка събота и в църквата всяка неделя. Ние пеехме в църковния хор и в други народни хорове. Той полагаше много грижи за роднините ни тук и в Македония.

Баща ни беше много здрав човек. Той беше физически силен до самия край на живота си. Силен беше също и в убежденията и позициите си, рядко се случваше да отстъпи след като вече е решил нещо. Това понякога ни тежеше когато бяхме по-млади. Но гледайки назад във времето, намирам, че той е бил обикновено прав в решенията си.

Баща ни имаше пълноценен и интензивен живот. Той обичаше много неща:

- ≡ Семейството си - жена, деца, внуци, многобройните си племеннички и племенници и техните деца.
- ≡ Обичаше неделните семейни обеда
- ≡ Обичаше Смиланци и беше щастлив на края на живота си да гледа родното си село на видео, заснето от братовчедите ни при посещение там. Цял ден можеше да прекара гледайки. Обичаше и да слуша разкази от хора, които са били там.
- ≡ Обичаше да пътува до Стратфорд
- ≡ Обичаше да пазарува за домакинството
- ≡ Обичаше своята църква

Обичаше своя дом и никога не искаше да го напусне. Нашето семейство е благодарно на прекрасните домашни помощници, които направиха възможно майка и татко да продължат да живеят в дома си, както искаха.

Татко ни искаше да живее вечно. И действително, преди няколко седмици той все още цепеше дърва, а съвсем наскоро почисти печката за идващата зима.

Той беше щастлив, че го посетиха много роднини и приятели в болницата. През тази седмица чухме много разкази за това как е помагал на хората през годините.

И накрая се прости с живота си тихо и спокойно в съня си, както би желал.

Margaret Boyadjieff Leslie

11 октомври 2014 г.